

Justitsministeren: Jeg skal ikke fordybe mig i Detaillen af de stillede Vædringsforslag, men kun fremhæve, at Sagen efter min Opfattelse nu stiller sig saaledes, at vi Alle maae være enige om ikke at vedtage formelle Vædringer i det foreliggende Lovudkast, uden at deres Nødvendighed er fuldstændig godtgjort, og ikke at vedtage nogen Realitetsforandring uden i det ene Punkt, som er Gjenstand for Uenighed med det andet Thing. Saaledes har jeg opfattet den almindelige Mening, og naar jeg lægger dette til Grund for Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Vædringsforslagene skulle vedtages eller ikke, finder jeg ikke, der er nogen Anledning til at tilraade deres Vedtagelse. Som tidligere fremhævet af det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds (Fallefen), maa jeg med ham ansee Vædringsforslaget under Nr. 3 for at gjøre en Realitetsforandring, og jeg kan altsaa i Genhold til, hvad jeg kortelig har anført, ikke tilraade at vedtage det paa dette Stadium, hvorhos jeg dog heller ikke kan tilbageholde, at der fra mit Standpunkt ikke er Grund til at forlange de straffede Personers Forbliven i Mullen længere end engang vedtaget. — Med Hensyn til Vædringsforslagene til §§ 1 og 2 fremhævede den ærede Forslagsstiller, at de egentlig berøede paa en Smagslag, idet han meente, at der var en bedre Smag, i at samle i den første Paragraph dem, som have Indfødsret, og i en anden Paragraph henføre de Personer, som ikke have Indfødsret. Jeg mener derimod, at det er naturligt i en Værnepligtslov, i den ene Paragraph at omhandle dem, som ere Værnepligt undergivne, og i en anden Paragraph dem, som ikke ere Værnepligt undergivne. Dernæst kan jeg ikke anerkjende Nødvendigheden af at vedtage den Forandring, som den ærede Forslagsstiller foreslaaer. Jeg kan ikke indrømme, at Loven, som den foreligger, kan forstaaes paa den Maade, hvorpaa han meente, den kunde forstaaes, nemlig, at en Udlænding — og det er egentlig det fremhævede Punkt — der faaer fast Hjem paa Færøerne, Island osv., skulde være Værnepligt undergivne. Derfom man læser begge Paragrapher i Foræning, hvad man jo bør gjøre, naar man vil

afgjøre Spørgsmaalet om en Person's Værnepligt, kan jeg ikke indrømme, at Domstolene ville erkjende, at en Udlænding, som bosætter sig paa de nævnte Steder, er Værnepligt undergivne. Dertil kommer, hvad der ogsaa er tilstrækkelig fremhævet, at der ingen Lægsbrulle er i disse Dele af Riget, saaledes at der altsaa praktisk ikke kan gjøres nogen Værnepligtsforandring gjældende imod Nogen. Jeg kan altsaa ikke anerkjende Nødvendigheden af at foretage nogen Forandring i denne Retning, og heller ikke kan jeg anerkjende, at en saadan Nødvendighed, hvis den var tilstede, vilde blive fyldestgjort ved den ærede Talers Forslag, thi jeg kan ikke indrømme, at Ordet „Landet“ i Almindelighed taget er et snævrere Begreb end Ordet „Riget“. Jeg er ikke forberedt paa at anføre de enkelte ældre Lovbestemmelser, hvori Ordet „Landet“ forekommer, men det staaer ganske vist for mig, som om det snarere har en videregaaende Betydning end Ordet „Riget“; jeg tror, at der derved f. Ex. tidligere snarere maatte forstaaes Monarchiet end Kongeriget. Dette skal jeg imidlertid lade staae hen, men jeg kan ikke indrømme, at „Landet“ er et snævrere Udtryk end „i Riget“. — Vædringsforslaget under Nr. 4 er maafee i og for sig en Forbedring, men at der med Hensyn til Lovens rette Forstaaelse er nogen Nødvendighed for at vedtage det, kan jeg paa inden Maade indrømme. Det er af den Slags Forandringer, hvoraf man i enhver færdig Lov kan finde Tusinder at gjøre, og jeg tror derfor ikke, at det er nødvendigt nu at foretage en saadan Vædring. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 6 kan jeg ikke Andet end tiltræde den Mening, som er yttret af det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds, nemlig, at der ikke er nogen særlig, eller i alt Fald nogen overveiende Grund til at nævne dette enkelte lovlige Forsald, Ophold i Udlandet, som fritagende de Værnepligtige for at møde paa Sessjonen til den ellers foreskrevne Tid. — Forslaget under Nr. 7 anseer jeg ikke for nogen egentlig Forbedring. I Realiteten vilde det være mig aldeles ligegyldigt, om det vedtoges eller ikke; men som Sagen staaer, forekommer det mig ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund